

Sygn. akt: I C 789/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa R. T.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda R. T. kwotę 10.126 zł (dziesięć tysięcy sto dwadzieścia sześć złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 18 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nie obciąża powoda kosztami procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu) kwotę 822 zł (osiemset dwadzieścia dwa złote), tytułem części wydatków uiszczonych tymczasowo w postępowaniu przez Skarb Państwa;

V. w pozostałym zakresie nieopłaconymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Z:/

1. odnotować wyrok,
2. kal. 7/21 dni,
3. wykonać pkt IV wyroku.

Dnia 16 lutego 2017 roku

Sygn. akt I C 789/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 lutego 2017 roku

Pozwem z dnia 27 lipca 2015 roku powód R. T. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 29 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 506 zł tytułem odszkodowania, a więc łącznej kwoty 29 506 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 12 września 2014 roku w N. przy ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym doznał obrażeń ciała w postaci złamania III kości prawego śródreźcza, skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu głowy i ogólnych potłuczeń, ze stłuczeniem stawu kolanowego. Odpowiedzialność za spowodowanie wypadku ponosi jego kolega K. M., który kierował pojazdem. Powód wskutek doznanych obrażeń leczył się w poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej, w centrum medycznym (...), w poradni neurologicznej O. w N., a leczenie to było uciążliwe, intensywne i bolesne. Powód do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe. Wypadek wpłynął negatywnie również na jego życie osobiste – winą za niezdaną maturę obarczał zdarzenie z dnia 12 września 2014 roku, które spowodowało, że powód nie uczęszczał systematycznie do szkoły i miał zaległości w nauce. Powód podniósł również, że przez kilka miesięcy nie mógł uczestniczyć aktywnie w życiu towarzyskim, zrezygnował z zajęć sportowych, wyjść na dyskotekę, spotkań towarzyskich.

Ponadto powód dochodził również zapłaty kwoty 506 zł tytułem odszkodowania za opiekę, którą wykonywała nad nim jego matka przez okres 40 dni po wypadku, pomagając mu w podstawowych czynnościach życiowych, z którymi nie był w stanie sobie samodzielnie poradzić.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wypłacając powodowi kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Stawka ta została wyliczona na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika (...), który ustalił trwały uszczerbek na zdrowiu u powoda w wysokości 3%. Ponadto pozwany zarzucił, że powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, przez co przyczynił się do powstania szkody, ponieważ gdyby miał zapięte pasy, to doznane przez niego obrażenia ciała byłyby mniejsze. Pozwany zakwestionował także roszczenie odszkodowawcze zarówno co do zasady jak i wysokości, wskazując że wypłacił już powodowi odszkodowanie z tytułu konieczności opieki w kwocie 294 zł. Kwota ta została wyliczona w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika (...), który stwierdził, że powód wymagał opieki przez okres 3 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie, przy czym przyjęto stawkę w wymiarze 7 zł za godzinę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 września 2014 roku R. T. jechał samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) wraz z czterema kolegami ulicą (...) w N.. Samochodem kierował K. M., zaś powód siedział z przodu na siedzeniu pasażera. Kierowca K. M. jechał z nadmierną prędkością, która wynosiła 87 km/h, przy ograniczeniu prędkości do 60 km/h, czym spowodował wypadek w rejonie skrzyżowania dróg z ul. (...) w ten sposób, że utracił kontrolę nad kierowanym pojazdem, zjechał z lewego pasa ruchu na prawy i doprowadził do zderzenia ze stojącym na skrzyżowaniu samochodem marki F. o nr rej. (...) kierowanym przez R. K. oczekującą na możliwość wykonania manewru skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...).

Powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Po wypadku powód został wyciągnięty z samochodu i przewieziony do Szpitala (...) w N. na badania, gdzie stwierdzono u niego złamanie kości śródreźcza. Powód tego samego dnia został wypuszczony do domu, jednak drugi raz udał się do szpitala z powodu bólu kolana. W trakcie drugiej wizyty stwierdzono u niego obrzęk okolicy przedrzepkowej po stronie przysródkowej.

Dowody: informacja z K. w N. k. 39, wydruki zdjęć z wypadku k. 96-107, zeznania powoda k. 225, zapis rozprawy z dnia 7 lutego 2017 roku od 00:02:42 – 00:07:17, zeznania E. T. k. 86, zapis rozprawy z dnia 10 listopada 2015 roku 00:02:25 – 00:33:31, karta informacyjna ze szpitala k. 22.

Powód R. T. w wyniku wypadku doznał obrażeń ciała w postaci: złamania trzeciej kości śródreźcza prawego, stłuczenia kolana lewego, stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego. Powód leczyl się w poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej w N., które zakończył w dniu 2 stycznia 2015 roku, a ponadto w Centrum Medycznym (...) w K. i poradni neurologicznej w N.. Powód zgodnie z zaleceniami lekarza miał unieruchomiony kręgosłup szyjny w kołnierzu ortopedycznym. R. T. korzystał z pomocy fizjoterapeuty oraz psychologa przez okres 3 miesięcy – od lutego 2015 roku do lipca 2015 roku. Stwierdzono u powoda lęk przed ruchem drogowym, nadmierną nerwowość, wycofanie się z aktywności wymagającej poruszania się samochodem.

Dowody: karta informacyjna leczenia ze szpitala k. 22, karta informacyjna leczenia k. 23, dokumentacja lekarska powoda k. 24-35, 90-95, zaświadczenie od psychologa k. 36, zdjęcia rentgenowskie k. 108, 110, opinia biegłego chirurga k. 116-117.

Doznane w wypadku z dnia 12 września 2014 roku obrażenia ciała u powoda zmniejszyły jego aktywność fizyczną i skutkowały długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5 % z punktu widzenia chirurgicznego, biorąc pod uwagę złamanie III kości śródreźcza prawego i urazu stawu kolanowego oraz w wysokości 3 % z punktu widzenia psychiatrycznego. Przebyty uraz głowy i kręgosłupa szyjnego nie skutkował długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. W wyniku uczestnictwa w wypadku samochodowym u powoda wystąpiła nerwicowa reakcja adaptacyjna o niewielkim nasileniu. Wypadek z dnia 12 września 2014 roku spowodował u powoda konsekwencje posttraumatyczne w postaci pogorszenia funkcjonowania w sferze psychicznej i społecznej. Nie ujawniono zaburzeń w funkcjonowaniu poznawczym powoda. Powód po wypadku odczuwał lęki związane z jazdą samochodem, przechodzeniem przez ulicę, reagował lękiem i niepokojem na wspomnienia o wypadku, miał zaburzenia snu.

Obecnie stan psychiczny powoda jest dobry, nie występują ograniczenia w życiu codziennym w wyniku doznanych obrażeń. Objawy nerwicowe u powoda miały łagodne nasilenie i w dużej mierze wynikały z cech osobowości powoda o charakterze neurotycznym, które predysponują go do silniejszego i bardziej długotrwałego przeżywania skutków zdarzeń o charakterze stresowym. Jest osobą wrażliwą i reaguje wzmożonym napięciem emocjonalnym i lękiem w trudnych sytuacjach.

Dowody: opinia biegłego chirurga k. 116-117, 132, 149, 182; opinia biegłego psychologa k. 156-159, 191, opinia biegłego psychiatry k. 206 -209

Powód wymagał pomocy osób drugich przez około 3 tygodnie po około 2 godziny dziennie. Opiekę tą sprawowała matka powoda - E. T..

Powód w dniu zdarzenia był uczniem 3 klasy o profilu wojskowym w Liceum Ogólnokształcącego w M.. Powód przez okres trzech miesięcy po zdarzeniu nie chodził do szkoły. Powód uczył się dobrze, ale miał trudności z matematyką, na koniec 2 klasy w liceum miał z niej ocenę dopuszczającą. Powód zdał egzamin maturalny: z języka polskiego na 60 %, języka angielskiego na 90 %, natomiast nie zdał egzaminu maturalnego z matematyki.

Powód przed wypadkiem był osobą aktywną, uprawiał sporty –piłkę nożną, koszykówkę, chodził na siłownię, spotykał się z kolegami. Po wypadku zaprzestał wykonywania tych sportów, rzadziej spotyka się z kolegami. R. T. po zdarzeniu z dnia 12 września 2014 roku dojeżdżał do szkoły autobusem, następnie zdał egzamin na prawo jazdy. Powód obecnie pracuje w Nawojowej jako kontroler jakości w zakładach (...).

Dowody: zeznania E. T. k. 86, zapis rozprawy z dnia 10 listopada 2015 roku 00:02:25 – 00:33:31; zeznania powoda k. 225, zapis rozprawy z dnia 7 lutego 2017 roku 00:02:42 – 00:24:04.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2015 roku powód zwrócił się do ubezpieczyciela sprawcy wypadku pozwanego Towarzystwa (...) w W. z wnioskiem o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 40 000 zł oraz odszkodowania w kwocie 892,80 zł. Decyzją z dnia 18 maja 2015 roku pozwany przyznał powodowi łączną kwotę 6 349 zł, w tym kwotę 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 349 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia i opieki. W postępowaniu likwidacyjnym lekarz orzecznik (...) specjalista ortopeda ustalił 3 % uszczerbek na zdrowiu powoda. Kwota przyznana

tytułem odszkodowania została wyliczona w ten sposób, że ustalono iż powód wymagał opieki 2 godziny dziennie przez okres 3 tygodni, a stawka za jedną godzinę opieki wyniosła 7 zł.

Dowody: pismo powoda do pozwanego k. 40-42, decyzja pozwanego o wypłacie k.8-14, akta szkody.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony w postaci: akt szkody, dokumentacji lekarskiej powoda, informacji z K. w N., wydrukach zdjęć z wypadku, jak również częściowo zeznań powoda i świadka E. T. oraz opiniach biegłych chirurga, psychologa i psychiatry.

Dowody dokumentów przedłożonych przez strony Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na okoliczność, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.), korzystając z domniemania autentyczności i prawdziwości. Ponadto żadna ze stron nie podważała ich wiarygodności.

Sąd podzielił w całości wnioski wypływające z opinii biegłych: chirurga, psychiatry i psychologa, uznając je za fachowe i zupełne. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania dotyczące doznanych przez powoda obrażeń, wysokości uszczerbku na zdrowiu, ustalenia rozmiaru doznanych cierpień psychicznych i fizycznych, ograniczeń w życiu codziennym powoda oraz okresu leczenia. Opinie te nie wykazują sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność zasięgnięcia opinii innych biegłych. Biegły chirurg również w opinii uzupełniającej z dnia 13 lutego 2016 roku, 16 kwietnia 2016 roku, 2 lipca 2016 roku wyczerpująco, w sposób logiczny i zrozumiały odpowiedział na zarzuty strony pozwanej. Również biegła psycholog w opinii uzupełniającej z dnia 2 sierpnia 2016 roku ustosunkowała się do zarzutów strony pozwanej, Sąd nie dostrzegł żadnych sprzeczności w treści tej opinii, które uniemożliwiałyby posłużenie się nią w dokonanych ustaleniach faktycznych na okoliczność stanu psychicznego powoda.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda i świadka – matki powoda jedynie częściowo.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim przysłużyły się do ustalenia okoliczności wypadku oraz doznanych przez powoda obrażeń ciała. Natomiast Sąd uznał za niewiarygodne jego zeznania, w których wskazuje, że dalej odczuwa dolegliwości bólowe oraz lęk przez komunikacją. Twierdzenia te pozostają w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności z opinią biegłego psychiatry, zgodnie z którą sąd ustalił, że powód odzyskał już pełną sprawność ruchową, nie przejawia żadnych istotnych ograniczeń, a ponadto zdał egzamin na prawo jazdy i korzysta z samochodu zarówno jako pasażer jak i kierowca.

Zeznania powoda i świadka E. T. Sąd również uznał za niewiarygodne w części, w której wskazują, że przyczyną niepowodzenia powoda na maturze był wypadek i związane z tym dolegliwości bólowe. Zeznania świadka są wewnętrznie sprzeczne, ponieważ z jednej strony świadek twierdzi, że zgodnie z zaleceniem lekarza powód musiał zostać w domu przez okres 3 miesięcy, zaś z drugiej strony sama wskazuje, że radziła synowi, aby chodził do szkoły. Również zeznania powoda są w tym zakresie pełne sprzeczności, ponieważ z jednej strony powód wskazuje, że z powodu absencji w szkole, narobił sobie zaległości, co przyczyniło się do niezdanej matury, zaś z drugiej strony wskazuje, że był przeciętnym uczniem, zawsze miał problemy z matematyką, której ostatecznie na maturze nie zdał. W ocenie Sądu zeznania matki powoda E. T. są subiektywne, z racji relacji uczuciowej do dziecka wyolbrzymia ona obrażenia ciała i dolegliwości, których doznał powód. Dlatego Sąd podszedł do zeznań świadka z dużą dozą ostrożności.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne jedynie częściowo.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawinionego działającego K. M. - sprawcy wypadku komunikacyjnego w dniu 12 września 2014 roku, w którym powód doznał obrażeń ciała. Ocena prawna dochodzonego roszczenia powinna uwzględniać treść art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013 r., poz. 392 z późn. zm.), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz

lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Sprawcę wypadku łączyła umowa ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego z pozwanym Towarzystwem (...) w W..

Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w sytuacjach wskazanych w art. 444 § 1 k.c., tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Chodzi tutaj o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne – ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. niemożności uprawiania sportów, działalności artystycznej, naukowej. Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy, stanowi jednorazową rekompensatę zarówno za cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane jak i mające nastąpić w przyszłości. Przy ocenie odpowiedniej sumy należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Powód w wyniku wypadku doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania III kości śródreżcza prawego, stłuczenia kolana lewego. Wskutek obrażeń powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, który łącznie wyniósł 8 %. Na wysokość uszczerbku na zdrowiu złożył się uszczerbek w wysokości 5 % ustalony w oparciu o pkt 141a i 156 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania oraz 3 % na podstawie pkt 10a wskazanej tabeli uszczerbków. Powód w wyniku doznanych przeżyć związanych z wypadkiem przeszedł nerwicową reakcję adaptacyjną o obrazie lękowo – przygnębiennym. Powód źle sypiał, miał koszmary senne o treściach kojarzących się z wypadkiem, przez pewien czas odczuwał lęk przez jazdą samochodem, przed poruszaniem się po przejściu dla pieszych.

Obrażenia ciała, których doznał powód w dniu wypadku zmniejszyły jego aktywność fizyczną. Powód przed wypadkiem był osobą aktywną fizycznie, uprawiał liczne sporty, co związane było z tym, że chodził do klasy o profilu wojskowym przygotowującym go do pełnienia zawodu w służbach mundurowych. Po zdarzeniu z dnia 12 września 2014 roku powód zmuszony był zrezygnować z wielu form aktywności fizycznej ze względu na doznane obrażenia oraz ograniczenia związane z noszonym przez niego kołnierzem ortopedycznym i unieruchomieniem ręki. Powód również stał się osobą mniej towarzyską, nie udzielał się w spotkaniach towarzyskich tak jak wcześniej. Wszystkie te okoliczności świadczą jednoznacznie o tym, że doznane przez powoda obrażenia ciała spowodowały u niego zarówno ból fizyczny, który utrzymywał się pewien czas, jak również cierpienia psychiczne związane z negatywnymi emocjami, które odczuwał powód i świadomością doznanych ograniczeń.

Powód zatem doznał krzywdy pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem.

Sąd ustalając wysokość przyznanej kwoty tytułem zadośćuczynienia miał jednak również na uwadze to, że powód obecnie nie odczuwa już żadnych dolegliwości bólowych będących następstwem wypadku, nie przejawia istotnych ograniczeń ani zmiany trybu życia w związku z dolegliwościami nerwicowymi.

W ocenie Sądu niepowodzenia powoda na egzaminie maturalnym nie można powiązać z doznanymi obrażeniami w wypadku samochodowym, nie pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Powód wprawdzie nie uczęszczał do szkoły przez okres trzech miesięcy w klasie maturalnej, jednak z dokumentacji medycznej nie wynikają żadne zalecenia lekarza, które wskazywałyby na jego konieczność pozostania w domu. Obrażenia ciała, jakich doznał powód nie były na tyle ciężkie, aby uniemożliwiły mu uczestniczenie w lekcjach w szkole, ponadto powód mógł nadrabiać zaległości również w domu. Również z zeznań matki powoda wynika, że starała się zachęcać syna do uczęszczania do szkoły. Ponadto sam powód zeznał, że uczył się przeciętnie, a z matematyki – która była jedynym niezdanym przez niego przedmiotem na maturze - w drugiej klasie liceum miał ocenę dopuszczającą. Sam powód był zdziwiony faktem, że nie zdał matury, dlatego należy uznać, że musiał czuć się przygotowany, skoro negatywna ocena z

egzaminu maturalnego wywołała u niego zdziwienie. Dlatego brak jest podstaw w ocenie Sądu, aby wiązać negatywny wynik maturalny i brak możliwości kontynuowania ścieżki zawodowej z doznanymi obrażeniami.

Powód obecnie podjął pracę, do której dojeżdża samochodem, zdał egzamin na prawo jazdy, a więc jego lęki i uprzedzenia związane z ruchem komunikacyjnym zostały przezwyciężone, skoro był w stanie przejść pomyślnie cały kurs praktyczny przygotowujący do egzaminu na prawo jazdy. W chwili obecnej powód odzyskał pełną sprawność jak przed wypadkiem, rokowania co do jego stanu zdrowia w przyszłości są pomyślne. Również jego stan psychiczny na chwilę obecną jest dobry, nerwicowa reakcja adaptacyjna, której doznał powód zaraz po zdarzeniu uległa stopniowemu wyciszeniu.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 6000 złotych.

Mając te wszystkie okoliczności na uwadze, zdaniem Sądu, zadośćuczynienie w łącznej kwocie 16 000 zł jest sumą adekwatną do stopnia cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych, jakich w wyniku wypadku doznał powód, dlatego Sąd zasądził tytułem dalszego zadośćuczynienia na rzecz powoda kwotę 10 000 zł. Dalej idąca kwota żądana przez powoda jest wygórowana i nieadekwatna do doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych, jak również nie uwzględnia wysokości stwierdzonego u powoda długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Odnośnie zarzucanego przez stronę pozwaną ewentualnego przyczynienia się powoda do powstania szkody poprzez niezapięcie pasów bezpieczeństwa wskazać należy, iż pozwany okoliczności tych nie wykazał. Z opinii biegłego C. wynika, iż charakter obrażeń nie daje jednoznacznej podstawy do stwierdzenia czy w chwili zdarzenia powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Jednocześnie biegły wskazał, iż jedynym dowodem mogącym zaprzeczyć lub potwierdzić tezę pozwanego byłaby opinia rekonstrukcyjna, niemniej jednak strona pozwana takiego dowodu nie zaoferowała. Ciężar udowodnienia ewentualnego przyczynienia spoczywał na pozwanym (art. 6 k.c.).

Powód dochodził również kwoty 506 zł odszkodowania z tytułu sprawowania nad nim opieki przez matkę. Kwotę tą powód wyliczył wskazując, że okres koniecznej opieki wynosił 40 dni po 2 godziny dziennie, przy ustaleniu stawki godzinowej w wysokości 10 zł. Składa się to łącznie na kwotę 800 zł, z czego pozwany wypłacił już powodowi kwotę 294 zł, a więc powód dochodzi pozostałej części kwoty w wysokości 506 zł.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Naprawienie szkody obejmuje pokrycie kosztów leczenia, zakupów leków, rehabilitacji, jak również kosztów opieki sprawowanej nad poszkodowanym, choćby nawet ta opieka była roztaczana przez osoby bliskie, które nie żądają wynagrodzenia.

Należy wskazać, że pozwany przyznając powodowi decyzją z dnia 18 maja 2015 roku odszkodowanie w kwocie 294 zł z tytułu kosztów opieki, uznał roszczenie co do zasady. Pozwany obliczył wówczas przyznaną kwotę, wskazując, że powód wymagał opieki przez okres 3 tygodni, w wymiarze po 2 godziny dziennie, ustalając stawkę za jedną godzinę opieki w wysokości 7 zł. W ocenie Sądu ze względu na stan zdrowia powoda po wypadku, w tym doznany przez niego uszczerbek na zdrowiu, uwzględnił powyższe roszczenie odszkodowawcze do kwoty 126 zł, w pozostałym zakresie je oddalając. Po przeanalizowaniu materiału dowodowego Sąd uznał, że powód nie udowodnił w żaden sposób, iż okres 40 dni był konieczny do sprawowania nad nim opieki. Zgodnie z art.6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód nie przedłożył żadnych dowodów na okoliczność wskazanego przez siebie okresu opieki. Dlatego w ocenie Sądu należało przyjąć, że okres 21 dni, który został uznany przez pozwanego już w trakcie postępowania likwidacyjnego, był wystarczający i konieczny do sprawowania nad powodem opieki. Opieka ta obejmowała pomoc w podstawowych czynnościach życiowych, dlatego też żądanie zwrotu kosztów opieki sprawowanej w wymiarze 2 godzin dziennie zdaniem Sądu było odpowiednie do zakresu czynności podejmowanych przez matkę powoda. Ponadto wymiar godzinowy został zgodnie podany przez obie strony postępowania. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że zasadne jest przyznanie odszkodowania z tytułu sprawowanej opieki przez okres 21 dni po 2 godziny dziennie, przy ustaleniu stawki godzinowej w kwocie 10 zł. Sąd uznał, że kwota 7 zł za godzinę opieki jest kwotą rażąco niską, nie uwzględniającą licznych obowiązków i

trudności wynikających z konieczności sprawowania opieki. Dlatego Sąd podwyższył stawkę godzinową do kwoty 10 zł żądanej przez powoda, co łącznie daje kwotę 420 zł tytułem odszkodowania. Wobec przyznania przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym kwoty 294 zł, Sąd przyznał uzupełniająco kwotę 126 zł tytułem odszkodowania za koszty sprawowanej nad powodem opieki po wypadku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od przyznanej powodowi kwoty 10 126 zł od dnia 18 maja 2015 roku do dnia zapłaty, uwzględniając znowelizowaną treść art. 481 § 1 k.c., zaś w pozostałej części powództwo w zakresie odsetek oddalając. Powód dochodził zapłaty odsetek od dnia 12 września 2014 roku, a więc od dnia zdarzenia. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Warunkiem istnienia stanu opóźnienia dłużnika jest to, aby dłużnik znał treść obowiązku, który ma spełnić, a więc znał wysokość świadczenia. Pozwany dowiedział się o roszczeniu powoda we wskazanej wysokości pismem powoda z dnia 15 kwietnia 2015 roku. Natomiast pozwany w piśmie z dnia 18 maja 2015 roku przyznał zadośćuczynienie w kwocie 6000 zł i odszkodowanie z tytułu kosztów opieki w kwocie 294 zł, nie uznając go w pozostałym zakresie. Należy przyjąć zatem, że w dniu 18 maja 2015 roku znana była pozwanego kwota dochodzona przez powoda niniejszym pozwem, skoro częściowo ją uwzględnił, wypłacając powodowi świadczenie i wówczas miał już wszelkie podstawy do prawidłowego ustalenia zakresu swojej odpowiedzialności. Roszczenie dochodzone przez powoda w dniu 18 maja 2015 roku było wymagalne i od tej chwili biegnie termin do zapłaty odsetek.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 102 k.p.c. Powód wygrał sprawę w około 34% był zwolniony od kosztów sądowych w całości. Był reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego - jego wynagrodzenie wynosiłoby 2417 złotych. Podobnie pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika zatem jego wynagrodzenie wynosiłoby 2417 złotych. Skoro zatem powód uzyskał jedynie 34% roszczenia winien zatem zwrócić pozwanemu część należnych kosztów procesu. Powodowi należałoby się 821 złotych (34% z 2417 złotych), zaś pozwanemu 1595 złotych (66% z 2417 złotych). Stąd pozwanemu należałaby się od powoda kwota 774 złotych (różnica między 1595 zł i 821 zł).

Mając jednak na uwadze charakter sprawy, fakt, iż wysokość zadośćuczynienia jest kwestią ocenną i zależy w dużej mierze od obrachunku Sądu, ostatecznie Sąd zgodnie z zasadami słuszności nie obciążył powoda kosztami procesu.

W pkt IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 822 złote tytułem części wydatków uiszczonych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa. Opłatę Sąd uwzględnił od wartości zasądzonego roszczenia tj. kwotę 507 złotych (5% od 10126 zł). Koszty sądowe pokryte tymczasowo to 243,02 zł (k. 121), 163,37 zł (k. 137), 163,37 zł (k. 167), 189 zł (k. 168), 163,37 zł (k. 187), 189 zł (k.216). Łącznie daje to kwotę 1111,13 zł. 34% wydatków, które obciąża pozwanego to 377 złotych. Łącznie kwota kosztów sądowych, która obciąża pozwanego to kwota 884 złotych.

W pozostałym zakresie koszty sądowe Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa jako, że winny one obciążać powoda, który jednak został od kosztów sądowych zwolniony. Podstawą rozstrzygnięcia był art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. kal. 14 dni

N., dnia 10 marca 2017